

З ДВАДЦЯТИЛІТТЯМ, МОЇ РІДНІ!

Саме так хочу звернутися до працівників кафедри радіомовлення і телебачення Львівського національного університету імені Івана Франка. Бо справді – рідні, і справді – мої. Одні – мої вчителі, інші мої – колишні студенти, співробітники, наставники. Коли приїжджаю до Львова з Івано-Франківська, бачу на кафедрі нових незнайомих співробітників. Але знаю, що вони теж, наші, рідні. Бо інакші не змогли б працювати там.

Сьогодні я навмисне не буду вказувати посади і звання тих, про кого хочу сказати. Бо для мене вони, насамперед, колеги, друзі, наставники, люди, які 12 років були моєю професійною сім'єю. І хоч я уже три роки не працюю на кафедрі, але досі не можу “перерізати пуповину” професійного лона.

Кафедру радіомовлення і телебачення в університеті називають ще й “Лизанчуковою”. Такі “власні” назви, до речі, мають й інші структурні підрозділи факультету журналістики. Якимось так повелося, що їхні очільники завжди виконували роль батьків та наставників для свої підлеглих. Тому й “діти” кожної з кафедр відрізняються, як діти з різних сімей. “Лизанчукові” – завжди “демократи”: тут поважають власну думку, власну позицію, дають можливість творчо розкритися кожному працівникові кафедри. А діти-дітьми: то забули, то запізнилися, то не зробили. І найгіршою карою завжди було те, Лизанчукове, зітхання: “Ну, що мені з Вами робити?”.

Телевізійники і радійники завжди щось придумували. Ідейним натхненником цих ініціатив найчастіше був Василь Васильович Лизанчук. Він – засновник кафедри, її беззмінний завідувач, наставник, скеровувач, генератор ідей. І разом з тим, найретельніший виконавець. То почав видавати кафедральний збірник, то організував конкурс студентських творчих матеріалів “Третій погляд” і т.д. І все б нічого, якби подібні ініціативи реалізувалися в межах факультетської діяльності. Аж ні. Василь Васильович організував це на всеукраїнському або, щонайменше, обласному рівні. Надрукувати свої праці у науковому збірнику кафедри “Теле- та радіожурналістика” мають за честь провідні науковці України. Творчі роботи студентів нашої кафедри на конкурсі “Третій погляд” оцінювали провідні теле- та радіожурналісти Львова.

Якщо Василя Васильовича можна назвати батьком кафедри, то беззаперечною мамою у нас є Олександра Антонівна Сербенська. Вона не з тих матусь, до яких підійдеш покласти голову на плече. Але вона з тих, хто у важливий для вас час здатна сказати потрібне слово: порадити, підказати чи навіть покритикувати. Олександра Антонівна часто ставала на захист працівників кафедри, коли ті найбільше потребували допомоги. Захищаючи справедливість, вона не зважала на ранги, чини і посади своїх опонентів.

Іван Васильович Крупський. Улюблений викладач студентів “усіх часів і народів”. Улюблений співробітник, колега, друг, товариш, – усіх, кому пощастило спілкуватися з цим професором. Завжди імпонують його спокій, вираженість, розважливість. До нього

йдуть за мудрою порадою, допомогою... Взагалі, про Івана Васильовича варто написати просто: його люблять усі. А хто не любить, той, вочевидь, з ним ще не знайомий.

Вікторія Володимирівна Бабенко. Улюблена “дочка” усіх працівників кафедри. З таких жінок в усі часи пишуть картини, про них складають вірші, захоплюються, носять на руках... Але, як правило, такі жінки це усвідомлюють і демонструють. Наша “Вікуся” ніби не помічає захоплених поглядів, які стосуються як її зовнішності, так і високого інтелекту: найчастіше, захоплення її красою переростає у великий подив небаченого – ця жінка ще й надзвичайно розумна! А вона просто працює, виховує двоє дітей – Володю і Настусю, підказує, наставляє, допомагає. Скромна, поважна, порядна молода українська жінка, яка своїм життям доводить, що, на щастя, добротний національний генофонд ще не втрачено.

Ще кілька “кафедральних діточок” з’явилося на кафедрі за останні роки: Леся Романівна Борис, Ірина Ярославівна Венгер, Ярослав Ігорович Табінський, Оксана Михайлівна Білоус, – працювати разом з ними мені не довелося, але знаю від своїх друзів, що вони гідно продовжують традиції моєї рідної кафедри. Багато з них є не просто викладачами, а журналістами-практиками, які мають чим поділитися зі своїми студентами. А вже такі метри львівської журналістики, як Параска Ярославівна Дворянин та Соломія Іванівна Чудик, – це справжня знахідка для кафедри в плані досвіду та практичних навиків.

Дорогі мої, Андрію Любомировичу та Мар’яно Василівно! Ні, я про вас не забула, хоча сміливо могла записати до “кафедральних діточок”. Про вас хочу написати окремо. Річ в тому, що з Андрієм Калинівим мені довелося працювати разом у передачі “Чия влада?”. І хоч на той час цей молодий хлопець був моїм студентом, я навчилася у нього багато професійних “премудростей”. Тому вважаю, що його студентам пощастило з таким викладачем. А Мар’яна Струк – одна з моїх кафедральних подружок, яку я просто дуже люблю за щирість, оптимізм і почуття гумору. Дякую тобі, що ти є така у нас!

Ось такий склад кафедри сьогодні. Але її традиції формували й інші працівники, які сьогодні реалізують себе на інших кафедрах та навчальних закладах. Я вдячна долі, що змогла вчитися викладацької майстерності у Зенона Євгеновича Дмитровського, Юрія Григоровича Шаповала, Сергія Івановича Горевалова, Бориса Володимировича Потятиника, Ігоря Олексійовича Балинського, Андрія Васильовича Юраша.

Щиро вітаю Світлану Дмитрівну Романюк, яка від початку створення кафедри була надійною помічницею, правою рукою, не лише Василя Васильовича, а й усіх працівників кафедри та студентів, а також Олену Олексіївну Вашкевич, з якою студенти нашої кафедри створили чимало телевізійних- і радіоматеріалів.

Тут починав свою кар’єру керівник телерадіостудії Українського католицького університету Ігор Ревага, з яким ми й нині співпрацюємо у створенні телевізійних матеріалів. Тепер у навчальній телерадіостудії нові працівники – Ольга Чупрей, Мар’ян Павлик, Ігор Довгий.

...Так коротко про кафедру, працівники якої живуть, працюють і гуртуються у перемогах і поразках, разом у радості і біді. Як кожна сім’я, кафедра радіомовлення і телебачення не раз переживала кризи. І, як кожна міцна сім’я, переживала їх гідно: ніколи не було у нас підлості, заздрості чи зневаги один до одного. Ми робили спільну

справу, вболіваючи не за свою честь і славу, а за ретельність підготовки нових кадрів для української журналістики.

Коли я перестала працювати на кафедрі, відчула, ніби покинула рідну домівку. І хоч Івано-Франківськ подарував багато приємних вражень, зустрічей, емоцій, такого відчуття захищеності, підтримки, стабільності, затишку, яке я мала на рідній кафедрі, не знайшла. Сподіваюся, поки що.

Тому бажаю Вам, дорогі мої колеги, міцного здоров'я, творчого натхнення, миру і спокою у ваших душах, радості у ваших серцях! Нехай у нашому рідному "Лизанчуковому домі" завжди панує злагода, витають цікаві ідеї, лунає сміливе та правдиве українське СЛОВО. А пташенята, які вилітають з цього журналістського гніздечка, несуть те одухотворене СЛОВО у світі!

Наталія Димніч,
директор школи журналістики
Івано-Франківської обласної
організації НСЖУ